

Sygn. akt I UK 252/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania A.G. prowadzącego Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe „G”. w C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

z udziałem zainteresowanych [...],

o ustalenie wysokości zadłużenia z tytułu składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 stycznia 2010 r.,

skargi kasacyjnej A. G. prowadzącego Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe „G.”

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 grudnia 2008 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 28 marca 2008 r. oddalił odwołanie płatnika składek A. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 marca 2007 r., w której określono jego

zaległość z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za następujących ubezpieczonych, występujących w niniejszym postępowaniu w charakterze zainteresowanych [...].

Wyrok ten zapadł w następującym stanie faktycznym. A. G., prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe G., zawarł w dniu 2 stycznia 1999 r. ze spółką cywilną G. umowę o świadczenie usług. Kolejną umowę, już ze spółką jawną G. G., K., zawarł on w dniu 20 września 2002 r. W oparciu o te umowy płatnik wykonywał usługi na terenie Huty [...] odpowiedzialnością - jako podwykonawca robót zleconych przez ten ostatni podmiot spółce jawnej G. Płatnika składek wiązały umowy zlecenia z pracownikami spółki jawnej G., na podstawie których wykonywali oni prace będące przedmiotem umowy między Hutą a spółką jawną G. Płatnika wiązała także umowa o świadczenie usług z E. Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w K. Umowę tę wykonywał za pośrednictwem pracowników tej spółki, z którymi zawarł umowy o dzieło. W trakcie przeprowadzonej kontroli u płatnika składek organ rentowy stwierdził, że pracownicy zatrudnieni na podstawie umów zlecenia zgłoszeni zostali jedynie do ubezpieczenia zdrowotnego, natomiast pracownicy zatrudnieni w oparciu o umowę o dzieło nie zostali zgłoszeni ani do ubezpieczenia społecznego, ani do zdrowotnego – chociaż wszyscy oni świadczyli pracę na rzecz podmiotów, z którymi łączyła je umowa o pracę. Po zakończonej kontroli płatnik zapłacił na rzecz organu rentowego kwotę 133.785,09 zł, która została rozliczona na jego koncie. W zaskarżonej decyzji organ rentowy określił wielkość zadłużenia płatnika z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne (wraz z odsetkami) za okres od marca 2000 r. do marca 2006 r. na kwotę 337.540,06 zł, na ubezpieczenie zdrowotne za kwiecień 2006 r. (wraz z odsetkami) na kwotę 247,48 zł, na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (wraz z odsetkami) za okres od marca 2000 r. do kwietnia 2006 r. na kwotę 34.126,70 zł.

Mając tak ustalony stan faktyczny, Sąd Okręgowy uznał, że odpowiada on treści art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.) i z tego względu oddalił odwołanie płatnika składek.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 11 grudnia 2008 r. oddalił apelację A. G. od powyższego wyroku Sądu pierwszej instancji. W pisemnych motywach rozstrzygnięcia Sąd ten stwierdził, że zaskarżona decyzja ma oparcie w przepisie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którym, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących ustalania wymiaru składek i ich poboru, a także umarzania należności z tytułu składek, a wydana decyzja organu rentowego spełnia wszystkie wymagania przewidziane w art. 107 k.p.a. Sąd Apelacyjny podkreślił, że zaskarżona decyzja zapadła w wyniku wniosku A. G. o „niezwłoczne wydanie decyzji ustalającej wysokość zadłużenia p. A. G. – jako płatnika składek prowadzącego Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe „G.” z siedzibą w C., ul. B. 12” i jest ona zgodna z przepisem art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Z jego treści wynika, że za pracownika, w rozumieniu ustawy, uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. Sąd Apelacyjny podkreślił, że zasadnicze znaczenie przy ocenie, czy praca wykonywana jest na rzecz pracodawcy ma ustalenie, czy jest ona wykonywana w przebiegu realizacji stosunku prawnego łączącego tego pracodawcę z podmiotem będącym dla pracowników zlecniodawcą lub zamawiającym dzieło, a to właśnie wynika z ustalonego stanu faktycznego. Stąd trafne jest stanowisko Sądu pierwszej instancji, że zainteresowani, z którymi płatnik składek zawierał umowy zlecenia i umowy o dzieło, wykonywali prace na rzecz swojego pracodawcy, tj. na rzecz E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz na rzecz spółki jawnej G. Ustosunkowując się do zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 174 § 2 k.p.c., Sąd Apelacyjny stwierdził, że na rozprawie w dniu 14 marca 2008 r. Sąd pierwszej instancji wyłączył do odrębnego rozpoznania sprawę z udziałem zainteresowanych [...].

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku, opartej na obu podstawach, skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 8 ust. 2a ustawy o systemie

ubezpieczeń społecznych – poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że każda realizacja umowy cywilnoprawnej przez osobę będącą pracownikiem powoduje objęcie jej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym, jeżeli istnieje tylko jakikolwiek związek pomiędzy pracodawcą a zleceniodawcą, art. 107 § 1 k.p.a., art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 386 § 1 k.p.c. i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. – poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że decyzja niezawierająca uzasadnienia i niewskazująca wszystkich uczestników postępowania jest prawidłowa. W drugiej podstawie kasacyjnej skarżący postawił zarzut naruszenia art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 107 § 1 k.p.a. oraz art. 378 § 1 k.p.c. - poprzez ich niezastosowanie, art. 378 § 1 k.p.c. i 386 § 2 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c. oraz art. 174 § 2 k.p.c. i art. 321 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. – poprzez nieuchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji z uwagi na rozstrzygnięcie o całości roszczeń, pomimo zawieszenia, a następnie wyłączenia sprawy czterech zainteresowanych i pozbawienia ich tym samym możliwości obrony swoich praw, co doprowadziło do nieważności postępowania.

Z tych względów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że nietrafny jest pogląd Sądu Apelacyjnego, iż zaskarżona decyzja jest poprawna pod względem formalnym i zawiera wszystkie elementy wskazane w art. 107 § 1 k.p.a. Podkreślił, że powinna ona wskazywać wszystkie osoby (strony postępowania), których dotyczy. Zaskarżona decyzja wymagania tego nie spełnia (nie wskazuje pracowników, których decyzja dotyczy), wobec czego powinna być wyeliminowana z obrotu prawnego. Ponadto z decyzji nie wynika, z jakiego tytułu wynika zaległość składkowa i jakich zleceniobiorców dotyczy, a także nie zawiera ona ani uzasadnienia, ani matematycznego wyliczenia należności. Zdaniem skarżącego, uchylenie wyroku na podstawie art. 477^{14a} k.p.c. może nastąpić w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji, lub w przypadku takich jej braków, które uniemożliwiają prawidłowe przeprowadzenie postępowania sądowego. Natomiast braki decyzji wskazane w art. 467 § 4 zdanie drugie k.p.c. (w tym brak podstawy

prawnej i faktycznej oraz brak matematycznego wyliczenia należności) uzasadniają zwrot sprawy organowi rentowemu przez sąd pierwszej instancji na etapie jej wstępnego badania. Takie same skutki winno wywołać ujawnienie tych braków w dalszym toku postępowania, dlatego Sąd Apelacyjny winien był uchylić zaskarżony apelacją wyrok i poprzedzającą go decyzję i przekazać sprawę organowi rentowemu do ponownego rozpoznania. Co do zarzutu naruszenia art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych skarżący stwierdził, że może on mieć zastosowanie wyłącznie do pracowników E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, natomiast pracownicy spółki jawnej G. nie wykonywali pracy na rzecz swojego pracodawcy, lecz na rzecz Huty, ponieważ ten podmiot był beneficjentem świadczonych usług, „który uzyskiwał przysporzenie rzeczowe, najczęściej w wyniku przeprowadzanych napraw i remontów maszyn”. Co do nieważności postępowania skarżący podkreślił, że pomimo najpierw zawieszenia postępowania w zakresie dotyczącym zainteresowanych [...] (z uwagi na brak aktualnego adresu bądź śmierć), a później wyłączenia ich sprawy do odrębnego postępowania, rozstrzygnięcie Sądu pierwszej i drugiej instancji również ich dotyczy, bowiem Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie od decyzji w całości. Zainteresowani ci nie brali udziału w postępowaniu i tym samym pozbawieni zostali możliwości swoich praw. Stanowi to także o naruszeniu art. 174 § 2 zdanie drugie k.p.c., który zakazuje wydania wyroku po zawieszeniu postępowania z przyczyn określonych w § 1 pkt 1 tego przepisu oraz o naruszenie art. 321 § 1 k.p.c., ponieważ Sąd wyrokował o przedmiocie nieobjętym żądaniem (wyłączonym do odrębnego postępowania).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności rozpoznaniu podlega zarzut nieważności postępowania oparty na przepisie art. 379 pkt 5 k.p.c., powołujący się na pozbawienie możliwości obrony swych praw przez wskazanych w skardze zainteresowanych i jest on bezzasadny. W sentencji wyroków Sądu pierwszej i drugiej instancji wymienia się wszystkich zainteresowanych, których rozstrzygnięcie dotyczy. Nie ma wśród nich pracowników wymienionych przez skarżącego, co do

których sprawa wyłączona została do odrębnego rozpoznania. Oznacza to, iż odwołanie oddalone zostało jedynie w stosunku do składek przypadających wymienionym w wyroku pracownikom i w istocie rozstrzygnięcie Sądu dotyczy tylko tej części decyzji. Poza tym wskazać należy, że zarzut ten w stosunku do pracownika J. O., który zmarł 25 stycznia 2005 r. (akt zgonu k – 213) oraz E. D., zmarłego 13 czerwca 2002 r. (akt zgonu – k 121), nie ma usprawiedliwionej podstawy także z innej przyczyny. Oczywiście jest, że pracownicy ci, którzy zmarli w obu przypadkach przed wszczęciem postępowania sądowego (odwołanie wniesiono w dniu 6 grudnia 2007 r.), nie mogli stać się stronami niniejszego postępowania, zatem wszelkie czynności sądu w tym zakresie (wezwanie do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego) nie mogły wywołać skutku procesowego i nadać J. O. i E. D. statusu strony.

Nie ma usprawiedliwionych podstaw kolejny zarzut naruszenia prawa procesowego – „art. 386 § 1 k.p.c. i z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 107 § 1 k.p.a. oraz art. 378 § 1 k.p.c.” – poprzez ich niezastosowanie, w którym skarżący zarzuca, że pomimo istotnych braków decyzji organu rentowego (brak wskazania w niej wszystkich stron postępowania administracyjnego – pracowników) Sady obu instancji „utrzymały w mocy” taki akt. Podobnie należy ocenić powiązany z powyższą kwestią zarzut naruszenia prawa materialnego – „art. 107 § 1 k.p.a., art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 386 § 1 k.p.c. i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c.” – poprzez przyjęcie, że decyzja niezawierająca uzasadnienia oraz niewskazująca wszystkich uczestników postępowania jest decyzją prawidłową w rozumieniu art. 104 k.p.a. 107 k.p.a.

Podkreślić przede wszystkim należy, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych postępowanie sądowe nie stanowi prostej kontynuacji postępowania administracyjnego, bowiem tylko w wyjątkowych wypadkach kontrola sądowa decyzji organu rentowego przeprowadzana jest przez pryzmat przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Zasadę posiłkowego stosowania Kodeksu postępowania administracyjnego w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych wyrażono w art. 180 k.p.a. Zgodnie z art. 180 § 1 k.p.a. w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się przepisy Kodeksu, chyba że przepisy dotyczące ubezpieczeń ustalają odmienne zasady postępowania w tych sprawach.

Jak stanowi art. 181 k.p.a., organy odwoławcze właściwe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych określają przepisy odrębne; do postępowania przed tymi organami stosuje się odpowiednio przepis art. 180 § 1 k.p.a. Treść tego przepisu z jednej strony oznacza przyznanie pierwszeństwa w sprawach z ubezpieczeń społecznych przepisom szczególnym, z drugiej zaś wskazuje, że postępowanie odwoławcze toczy się, poprzez zastosowanie art. 83 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, na zasadach i w trybie określonym w Kodeksie postępowania cywilnego. Jednoznacznie zatem wynika z przytoczonych regulacji, że w wymienionych sprawach pierwszeństwo w zastosowaniu mają przepisy szczególne, natomiast przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się wtedy, gdy określonej kwestii nie normują przepisy szczególne.

Przepis art. 1 k.p.c. zawiera definicję sprawy cywilnej, która jest sprawą wynikającą ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz z prawa pracy. W rozumieniu tego przepisu (formalnoprawnym znaczeniu) sprawami cywilnymi są również sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, a więc sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych (art. 477⁹ k.p.c.), do których przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się z mocy ustaw szczególnych. Od momentu wniesienia odwołania do sądu rozpoznawana sprawa staje się sprawą cywilną, podlegającą rozstrzygnięciu wedle reguł właściwych dla tej kategorii. Odwołanie pełni rolę pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAPiUS 1999, nr 16, poz. 529 oraz postanowienie z dnia 29 maja 2006 r. I UK 314/05, OSNP 2007 nr 11-12, poz. 173). Jego zasadność ocenia się zatem na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego. Postępowanie sądowe, w tym w sprawach z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych, skupia się zatem na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego, pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że sąd ubezpieczeń społecznych - jako sąd powszechny - może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego (por. uchwały Sądu Najwyższego z

dnia 21 listopada 1980 r., III CZP 43/80, OSNCP 1981 nr 8, poz. 142, z dnia 27 listopada 1984 r., III CZP 70/84, OSNCP 1985 nr 8, poz. 108 oraz z dnia 21 września 1984 r., III CZP 53/84, OSNCP 1985 nr 5-6, poz. 65), jako przedmiotu odwołania. Stwierdzenie takiej wady następuje jednak tylko dla celów postępowania cywilnego i ze skutkami dla tego tylko postępowania. Podzielając to stanowisko, jak i pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2002 r., II UKN 356/01 (OSNAPiUS 2004 nr 3, poz. 52), wskazać należy, że w wypadkach innych wad, wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. i w przepisach, do których odsyła art. 156 § 1 pkt 7 k.p.a., konieczne jest wszczęcie odpowiedniego postępowania administracyjnego w celu stwierdzenia nieważności decyzji i wyeliminowania jej z obrotu prawnego. Zgodnie z poglądem wyrażonym w przywołanym postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2002 r., będącym wyrazem ugruntowanego już stanowiska w doktrynie i orzecznictwie, instytucja stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej nie mieści się w pojęciu „odwołania” i nie podlega normie art. 83 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego nie stanowi przesłanki wzruszenia decyzji przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych, więc także w tym aspekcie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego nie są przez ten Sąd stosowane. W związku z tym jest oczywiste, że wśród przewidzianych w art. 477⁹ § 3 k.p.c., art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. i art. 477¹⁴ k.p.c. sposobów rozpoznania odwołania przez sąd nie przewidziano stwierdzania nieważności decyzji organu rentowego, nawet przy odpowiednim stosowaniu art. 180 § 1 k.p.a. Postępowanie toczące się w trybie art. 158 k.p.a. jest jednym z trybów pozaodwoławczych; nie jest kontynuacją rozpoznawania sprawy będącej przedmiotem decyzji administracyjnej, lecz sprawą „w przedmiocie stwierdzenia nieważności” tej decyzji, które - z mocy art. 16 § 1 zdanie drugie k.p.a. - może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w tym Kodeksie lub w ustawach szczególnych. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej jest więc samodzielным postępowaniem administracyjnym ograniczającym się do ustalenia, czy decyzja dotknięta jest jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a. Rozstrzygnięcie kończące to postępowanie następuje w drodze decyzji (art. 158 § 1 k.p.a.) podejmowanej przez organ administracji publicznej (art. 156 § 1 k.p.a.), toteż orzekanie w tej kwestii

przez sąd powszechny byłoby naruszeniem kompetencji właściwego organu administracji publicznej. Natomiast decyzja organu rentowego o tyle ma znaczenie, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot żądania (sporu) jest określony treścią tej decyzji (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 września 2000 r., II UKN 685/99, OSNAPiUS 2002 nr 5, poz.121, w postanowieniu z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601). Zatem zarzuty powyższe bazujące na wadach decyzji administracyjnej nie mogą stanowić podstawy do uznania zasadności odwołania od decyzji organu rentowego będącego przedmiotem niniejszego postępowania.

Przechodząc do kolejnego zarzutu naruszenia prawa materialnego - art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, Sąd Najwyższy uznał go za uzasadniony, jednakże z innych przyczyn, niż wskazywane przez skarżącego. Trafnie bowiem uznał Sąd Apelacyjny, że pracownicy spółki jawnej G., świadcząc pracę w ramach umowy zlecenia zawartej ze skarżącym, w istocie wykonywali pracę na rzecz swojego pracodawcy. Istotne znaczenie ma bowiem umowa zawarta między skarżącym a spółką jawną G., na mocy której zlecono skarżącemu określone usługi. Usługi te wykonywane były przez pracowników spółki jawnej G. w ramach umów zlecenia zawartych z Przedsiębiorstwem Usługowo – Handlowym G. prowadzonym przez skarżącego. Na mocy tej umowy skarżący świadczył usługi na rzecz spółki jawnej G., nie był natomiast związany żadnym stosunkiem prawnym z Huta [...]. Zatrudniani przez niego na podstawie umów zlecenia pracownicy wykonywali tę usługę na rzecz swojego pracodawcy, a nie na rzecz Huty. Zatem w ramach umowy zlecenia wykonywali oni pracę u swojego pracodawcy.

Natomiast naruszenie powyższego przepisu wynika stąd, że w zaskarżonym wyroku obciążono obowiązkiem zapłaty składek skarżącego, który zawierał z zainteresowanymi umowy zlecenia i umowy o dzieło, a nie ich pracodawcę (pracodawców). Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą sprawę podziela pogląd (wraz z całą argumentacją) wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., II UZP 6/09 (LEX nr 514221), że pracodawca, którego pracownik wykonuje na jego rzecz pracę w ramach umowy o dzieło zawartej z osobą trzecią, jest płatnikiem składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe chorobowe i wypadkowe z tytułu tej umowy na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy o systemie

ubezpieczeń Społecznych. Teza ta jest aktualna także w stosunku do pracowników wykonujących taką pracę na podstawie umowy zlecenia. Z tego względu płatnikiem składek objętych zaskarżoną decyzją winien być pracodawca zainteresowanych - spółka jawna G. oraz E. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na mocy art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto po myśli art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.